

РЕШЕНИЕ

№ 257

гр. Стара Загора, 20.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова Янчева

Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

като разгледа докладваното от Атанас Д. Атанасов Въззивно гражданско дело № 20225500500532 по описа за 2022 година

Производството се води по реда на чл.435, ал.2 от Граждански процесуален кодекс /ГПК/ и сл.

Образувано е по жалба на ЗЕАД „Б.В.И.Г.“, ЕИК № *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., пл. „****“, представлявано от законни представители: Н.Д.Ч. и И.И.Г. – изпълнителни директори, действащи чрез гл.юрк. Б.А., срещу постановление за разноските от 20.07.2022 г. по изп.д.№ 2022**0401962 на ЧСИ Г.И., с рег.№ ** по регистъра на КЧСИ и район на действие при Старозагорския окръжен съд.

Жалбоподателят твърди, че обжалваното постановление е незаконосъобразно, като излага доводи, че предвид ниската фактическа и правна сложност на делото направеното от него възражение за прекомерност на заплатеното от вискателя адвокатско възнаграждение е основателно, а самото адвокатско възнаграждение следва да бъде определено само за изготвянето на молба за образуване на изпълнително дело.

Досежно приетата от ЧСИ такса по т.26 от ТТРЗЧСИ се сочи, че при определянето ѝ неправилно в подлежащата на събиране сума е било включено и платеното от вискателя адвокатско възнаграждение в изпълнителното

производство.

В тази връзка се претендира намаляването на разноските в тази им част.

Претендира за частичната отмяна на обжалваното постановление и определянето на адвокатско възнаграждение до минимумите, определени с НМРАВ и съобразена с него такса по т.26 от ТТРЗЧСИ, както и за присъждането на разноски.

В законоустановения срок взыскателката Д. Д. Д., чрез адв. С.Ч., е депозирала писмено възражение срещу жалбата, с което я е оспорила като неоснователна, като е изложила съображения, че заплатеното адвокатско възнаграждение е съответно на предвиденото в НМРАВ, а начислената такса по т.26 от ТТРЗЧСИ не е прекомерна.

Претендира оставяне на жалбата без уважение.

В писмените си мотиви по реда на чл.436, ал.3 от ГПК ЧСИ Г.И. изразява становище за неоснователност на жалбата, като излага доводи, че приетото като разноски по изпълнението адвокатското възнаграждение съответства на минималния размер по НМРАВ, а таксата по т.26 от ТТРЗЧСИ е начислена в размер, съответен на събраната сума.

След запознаване със становищата на страните и обясненията на съдебния изпълнител, въз основа на представените доказателства, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

От материалите по приложеното копие на изп.д.№ 202 2**0401962 на ЧСИ Г.И. се установява, че изпълнителното производство е било образувано на 07.07.2022 г. по молба на адв. С.Ч., действащ като пълномощник на Д. Д. Д., въз основа на изпълнителен лист, издаден на 22.06.2022 г. на основание реш. № 290/10.06.2022 г. по в.т.д.№ 185/2022 г. по описа на Апелативен съд - Пловдив, с което ЗЕАД „Б.В.И.Г.“ е било осъдено да заплати на Д. Д. Д. сумата от 30 000 лв., ведно със законната лихва върху нея, считано от 28.08.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

В молбата за образуване на изпълнителното производство пълномощникът на взыскателите е поискал присъждане на направените по делото разноски, поискал е извършването на справки за БА.и сметки и влогове и налагането на заповед върху тях, и е възложил на основание чл.18 от ЗЧСИ на ЧСИ правата за избор на способ на принудително изпълнение.

Към молбата за образуване е приложен блА. договор за правна помощ с пълномощно от 24.06.2022 г., от който се установява, че Д. Д. Д. е възложила своята защита – изготвяне на молба за образуване на изпълнително дело и процесуално представителство по изпълнително дело, на адв. С.Ч., като му е заплатила в брой адвокатско възнаграждение от 2 000 лв.

С поканата за доброволно изпълнение от 11.07.2022 г. ЧСИ Г.И. е приела като разноски по изпълнението сумата от 2 000 лв. – адвокатско възнаграждение, 147 лв. такси за ЧСИ и 9 лв. – допълнителни разноски, и 2 977,85 лв. такса по т.26 от ТТРЗЧСИ, която е била връчена на длъжника на 13.07.2022 г.

На 14.07.2022 г. длъжникът е подал пред ЧСИ Илчева възражение срещу размера на разноските в частта за адвокатското възнаграждение и таксата по т.26 от ТТРЗЧСИ.

С обжалваното постановление за разноските от 20.07.2022 г. ЧСИ е уважил възражението за прекомерност на разноските за адвокатско възнаграждение, като го е намалил до размера от 999,75 лв., като съответно е намалил таксата по т.26 от ТТРЗЧСИ до размера на 2 902,78 лв.

Междувременно на 19.07.2022 г. длъжникът е превел по БА.ата сметка на съдебния изпълнител сумата от 40 817,18 лв., с която е погасил изцяло вземането по изпълнителния лист.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Настоящият съдебен състав намира, че жалбата е допустима, т.к. е редовна, подадена е от процесуално легитимирано лице, срещу подлежащо на обжалване действие на съдебния изпълнител, в предвидения в закона срок за обжалване.

Разгледана по същество намира жалбата за частично основателна, поради следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл.79, ал.1 от ГПК разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, освен в случаите, когато делото се прекрати по чл.433 от ГПК, освен в изрично посочените хипотези.

С оглед на това длъжникът не отговаря за разноски в изпълнителното производство, само ако не е дал повод за предявяване на изпълнителния лист,

защото е платил дълга преди това, а във всички останали случаи, дори когато е платил в срока за доброволно изпълнение, той отговаря за разноси в изпълнителното производство.

Разпоредбата на чл.78, ал.5 от ГПК, приложима на общо основание и в изпълнителния процес, предвижда, че ако заплатеното от страната адвокатско възнаграждение е прекомерно съобразно действителната фактическа и правна сложност на делото, то по искане на насрещната страна може да бъде намалено и да се присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата, препращащ от своя страна към НМРАВ.

Чл.10 от НМРАВ предвижда, че за процесуално представителство, защита и съдействие по изпълнително дело възнаграждението е в размер на 200 лв. за образуване на изпълнително дело и за процесуално представителство, защита и съдействие на страните по изпълнително дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания над 1 000 лв. – $\frac{1}{2}$ от съответните възнаграждения по чл.7, ал.2 т.2-7.

Чл.7, ал.2 т.2 от НМРАВ предвижда при интерес от 10 000 лв. до 100 000 лв. размерът на минималното адвокатско възнаграждение да е 830 лв. плюс 3 % за горницата над 10 000 лв.

В конкретният казус адвокатското възнаграждение, платено от взыскателката Д.Д. обхваща хипотезите на чл.10 т.1 и т.2 от НМРАВ, т.к. по молба на пълномощникът й - адв. С.Ч., е било образувано изпълнително дело, с предмет събиране на парично вземане в размер на 35 683,33 лв. към момента на изготвяне на поканата за доброволно изпълнение, съгласно изпълнителният лист.

Предвид това размерът на минималното адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл.10 т.1 и т.2 от НМРАВ, е сумата от 1 000,25 лв., представляваща сбор от 200 лв. - възнаграждение за образуване на изпълнителното дело и 800,25 лв. – възнаграждение за процесуално представителство, защита и съдействие на страна по изпълнително дело и извършване на действия с цел удовлетворение на парично вземане над 10 000 лв.

С оглед това следва, че при постановяване на постановлението си за разноските от 20.07.2022 г. досежно адвокатското възнаграждение ЧСИ Г.И. е

действала законосъобразно, като е признала за разноси по изпълнението адвокатско възнаграждение, по-ниско по размер на минималното адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл.36 от Закона за адвокатурата.

Жалбата е основателна в частта ѝ, касаеща обжалването на постановлението за разносните досежно начислената такса по т.26 от ТТРЗЧСИ.

С поканата за доброволно изпълнение длъжникът е бил уведомен, че дължи такса по т.26 от ТТРЗЧСИ в размер на 2 977,85 лв.

С възражението си длъжникът е оспорил размера на тази такса и е поискал намаляването ѝ, а с обжалваното постановление за разносните ЧСИ е приел, че таксата следва да бъде намалена до 2 902,78 лв.

Съдът намира, че с оглед на материалния интерес, очертан с изпълнителния лист, който съответства на подлежащото на принудително изпълнение парично вземане, в общ размер от 35 683,33 лв. към момента на изготвяне на поканата за доброволно изпълнение и 35 758,33 лв. към момента на плащането на задължението, дължимата такса по т.26 от ТТРЗЧСИ е в размер на 2 365,50 лв. без ДДС, а с начислен ДДС е в размер на 2 838,60 лв.

Съдът приема за основателно възражението на длъжника, че при изчисляване на дължимата такса по т.26 от ТТРЗЧСИ не следва да се включва платеното от взискателя адвокатско възнаграждение.

Същото безспорно представлява разноси по изпълнението, които по силата на чл.79, ал.1 от ГПК следва да се съберат от длъжника, като събирането им става чрез способите на принудително изпълнение.

Разпоредбата на т.26 от ТТРЗЧСИ обаче предвижда пропорционалната такса да се събира от събраната сума за изпълнение на парично вземане, а подлежащото на изпълнение парично вземане е това, което е посочено изпълнителният лист.

Пропорционалната такса следва да се определи като в материалния интерес не се включат разносните по изпълнението. (в този смисъл реш.№ № 517/28.06.2010 г. по гр.д.№ 1249/2009 г. на III-то г.о. на ВКС)

Аргумент в тази насока са и разпоредбите на т.26 забележка 4 и 5 от ТТРЗЧСИ, които предвиждат, че в размера на паричното вземане не се включват авансовите такси, а всички пропорционални такси за сметка на

длъжника или вискателя, надвишаващи една десета от вземането, се приспадат.

Тези такси също представляват разноски по изпълнението, които на основание чл. 79, ал.1 от ГПК се събират от длъжника, и не са материализирани в изпълнителния лист, а се установяват с акт на съдебния изпълнител.

Цитираните забележки към т.26 не случайно са предвидени в ТТРЗЧСИ, представляваща подзаконов нормативен акт, приет от Министерския съвет след съгласуване с Камарата на ЧСИ, т.к. е израз на разбирането, че основната цел на изпълнителния процес е реализирането на съдебно признати притезания, без постигането ѝ да е свързано с прекомерни имуществени последици за длъжника.

Законодателният подход за установяването на този принцип може лесно да бъде установен чрез тълкуването на разпоредбите на чл.73а и чл.79 от ГПК, чл.78 – чл.84 от ЗЧСИ и разпоредбите на ТТРЗЧСИ, което обуславя извод, че таксата по т.26 представлява възнаграждението на ЧСИ за събирането на парично вземане, а възнагражденията за изпълнението на непаричните вземания са предвидени в т.16, т.21 – т.22 и т.24 от ТТРЗЧСИ.

Възнаграждението на съдебният изпълнител се дължи за реализирането на съответното притежание, материализирано в изпълнителния лист, но не и за събирането на разноските по изпълнението, които са за сметка на длъжника.

Именно за това в случаите на събиране на парично притежание материалния интерес по смисъла на т.26 от ТТРЗЧСИ не включва както авансовите такси, така и разноските за пазач, вещо лице и процесуално представителство на вискателя в изпълнителното производство.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваното постановление за разноските следва да бъде отменено в частта му, в която начислената такса по т.26 от ТТРЗЧСИ е намалена до размера на 2 902,78 лв. и вместо него да бъде постановено намаляването ѝ до размера на 2 838,60 лв., с ДДС.

В останалата ѝ част жалбата срещу постановлението за разноските следва да бъде оставена без уважение.

Относно разноските:

При този изход на делото съдът намира, че разносните следва да останат за всяка от страните така, както са направени, т.к. жалбата бива уважена в едната ѝ част и оставена без уважение в другата ѝ част, без да е налице сигурна възможност за математическо изчисляване на съразмерни части на уважената, респ. отхвърлената част.

Доколкото в случая се касае до съдебен контрол на акт на съдебния изпълнител относно разноси в изпълнителното производство, съдът намира, че следва да приложи по аналогия утвърдения в съдебната практика принцип за недължимост на направените от страните разноси в производството по чл.248, ал.1-2 от ГПК.

Водим от изложените мотиви и на основание чл.437, ал.4 от ГПК
Окръжен съд – Стара Загора

РЕШИ:

ОТМЕНЯ като незаконосъобразно постановление за разносните от 20.07.2022 г. по изп.д.№ 2022**0401962 на ЧСИ Г.И., с рег.№ ** по регистъра на КЧСИ и район на действие при Старозагорския окръжен съд в частта му, в която начислената такса по т.26 от ТТРЗЧСИ е намалена до размера на 2 902,78 лв. , с ДДС, вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

НАМАЛЯВА приетата като разноси в изпълнението по изп.д.№ 2022**0401962 на ЧСИ Г.И., с рег.№ ** по регистъра на КЧСИ и район на действие при Старозагорския окръжен съд такса по т.26 от ТТРЗЧСИ до размера на 2 838,60 лв. (две хиляди осемстотин тридесет и осем лева и шестдесет стотинки), с ДДС.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на ЗЕАД „Б.В.И.Г.“, ЕИК № *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., пл. „*****, представлявано от законни представители: Н.Д.Ч. и И.И.Г. – изпълнителни директори, действащи чрез гл.юрк. Б.А., срещу постановление за разносните от 20.07.2022 г. по изп.д.№ 2022**0401962 на ЧСИ Г.И., с рег.№ ** по регистъра на КЧСИ и район на действие при Старозагорския окръжен съд, в частта му относно приетото като разноси по изпълнението адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____